Emil Constantinescu
TIMPUL DĂRÂMĂRII, TIMPUL ZIDIRII (fragmente)
PAG. 2-3

AUREL SERGIU MARINESCU
Corespondență din New York
CRĂCIUNUL A FOST CONDAMNAT LA DISPARIȚIE
PAG. 4

AUREL SERGIU MARINESCU
Corespondență din New York
DESPRE POMENI, POMANAGII, INOVAȚII ȘI REFERENDUM
PAG. 5

TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •
PAG. 6

SOMNUL NAȚIUNII NAȘTE MONȘTRI
PAG. 7

VREMEA

DREPTEI NAȚIONAL - CREȘTINE

Anul V nr. 65 23 decembrie 2003, 8 pagini 3000 lei **www.edituravremea.ro**

EDITORIAL

REVOLUȚIA ROMÂNĂ DUPĂ 14 ANI

Fiecare an după sângerosul an '89 decantează evenimentele de atunci, limpezește legăturile între faptele aparent disparate, creează noi perspective, ca într-un caleidoscop în continuă schimbare. Dacă la început eram impresionați de spontaneitatea protestului și curajul până atunci de negândit al celor mulți ce au făcut Revoluția Română, cu timpul, stângăcia explicațiilor despre teroriștii care au existat sau nu (dar victimele lor au existat cu siguranță) ne-au făcut să ne punem întrebarea cine i-a adus și cum i-a adus la putere pe cei puțini ce au preluat Revoluția din mers și s-au așezat în fruntea bucatelor. Teoria conspirației s-a impus cu tot mai multă putere, lovitura de stat fiind explicația opusă tezei revoluției populare. Cele două scenarii se pot combina cu ușurință, serviciile secrete creând condițiile prielnice apariției mișcărilor de stradă, sau, revolta populației fiind un bun prilej pentru impunerea unor lideri de către un serviciu secret sau altul. Identitatea serviciilor speciale a fost căutată în rândurile C.I.A., Mossad, M.I.5, dar mai ales K.G.B. a fost considerat cel mai activ. Este teza pe care a susținut-o, la simpozionul internațional *Mișcări și acțiuni disidente în perioada comunismului târziu* de la Brașov, cunoscutul disident Vladimir Bukovski: «Moscova a început operațiunile din '89 pentru a schimba puterea și în România. Revoluțiile din Europa de Est au început ca o operațiune sovietică a K.G.B.-ului. La sfârșitul anului 1988 s-a cerut pregătirea unei operațiuni privind schimbarea regimurilor din Europa de Est. Aproximativ jumătate din liderii politici aflați la putere în țările fost comuniste sunt foști agenți K.G.B. Și în România, liderii Revoluției au fost infiltrați în agentura sovietică care era dirijată să schimbe regimul ceaușist... F.S.N.-ul era o agentură sovietică de care se știa demult».

Dacă luăm în calcul și misterioasa întrevedere de la Malta între președintele Bush senior și președintele Gorbaciov, care potrivit chiar și serviciului de spionaj român de atunci era un acord de reîmpărțire a Europei de Est, scenariul Bukovski este credibil. Chiar dacă adevărul se află undeva la mijloc între versiunea K.G.B. și revoluția de mase, rolul spionajului sovietic în timpul Revoluției Române nu e de neglijat.

Păstrător al tezei revoluției populare fără intervenție din afară, președintele Iliescu a contraatacat: «Mă dezamăgește domnul Bukovski prin aceste declarații. Aveam o anumită stimă pentru dânsul, pentru rezistența sa antistalinistă. De asemenea, cred că nu-i aparțin ideile domnului Bukovski, cineva de la noi i le-a injectat... E regretabil că a preluat (ideile, n.n.) de la niște faliți români care le-au tot vehiculat de-a lungul vremii... e regretabil că un om de ținuta dânsului repetă niște sloganuri care au dominat viața politică românească la începutul anilor '90». Neputând să iasă din tiparele gândirii sale sau poate nevoind acest lucru, Ion Iliescu își apără legitimitatea de părinte al patriei, în opoziție cu statutul de om al Moscovei pe care i-l atribuie Vladimir Bukovski.

Nicolae Henegariu

Desen de Cornelia Pillat

CELE DOUĂ FEŢE ALE ZIDULUI – ARTA TRĂDĂRII –

Fragment din cartea *TIMPUL DĂRÂMĂRII, TIMPUL ZIDIRII* (vol. I, pag. 552-560) de Emil Constantinescu

Nu-ntoarce capul înapoi

aprilie 2002, B-dul Magheru 28-30

Convorbire cu Victor Ciorbea în biroul de la ASPEC. În ciuda faptului că e trecut de amiază şi trebuie să plece cu maşina la Alba Iulia, nu dă semne a se grăbi. La patru ani de la vizita pe care i-am făcut-o în modestul apartament de pe Bulevardul 1848, unde revenise după schimbarea Guvernului, în 1998, e prima discuţie calmă, lungă şi sinceră pe care o avem. În plin aprilie, afară ninge puternic cu fulgi mari, ceea ce ne face să ne simţim normali într-o lume pe dos. După trei ore de discuţii, Ciorbea face o mărturisire neaşteptată:

—Ştiţi că atunci, în iulie 1996, când v-aţi întors din America, după scandalul cu restaurarea monarhiei şi când unii dintre distinşii intelectuali ai Alianţei Civice m-au chemat să-mi spună că nu mai aveţi nici o şansă să ajungeţi preşedinte şi că vor să mă propună pe mine candidat al CDR în alegerile prezidenţiale, pentru că sunt pe val, eu am refuzat? Am făcut-o nu numai fiindcă am considerat că era o prostie politică, ci mai ales dintr-o datorie morală pe care o aveam faţă de dumneavoastră. Nu ştiu ce vi s-a spus, de multe ori m-am gândit la asta şi nu ştiu dacă... Cuvintele se rostogolesc în ritmul lent binecunoscut.

Nu îl mai urmăresc...

— Nu am ştiut, nu mi s-a spus, n-aş fi crezut.

Cutreierând muzeele sau zăbovind în liniştea marilor catedrale, ori de câte ori priveam *Cina cea de taină* m-a izbit că, dintre toţi apostolii, Iuda este cel mai frumos. Numai în micile bisericuţe săteşti zugravii ţărani, cu sufletul lor simplu împărţit între bine şi rău, l-au pictat urât şi smolit la faţă. Se vede că marii artişti ai curţilor regale cunoşteau la perfecţie şcoala echivocului şi arta rafinată a justificărilor care conferă trădării suport moral.

Nu-ntoarce capul, cei din spatele tău, care tocmai te trădează, s-ar putea să te convingă de binele ce-ţi fac.

Mai tare ca Sandra Brown

aprilie 2002, B-dul Cantemir 23

Acasă la preşedintele Diaconescu. Vorbim de una, de alta. La sfârşitul discuţiei, îl întreb: E adevărat că, în vara dinaintea alegerilor din 1996, un grup de intelectuali v-au propus să substituiţi candidatura mea? Ştiu că venerabilul om politic nu minte niciodată. Mulţi s-au folosit cu neruşinare de dezarmanta sa sinceritate.

Cu ceva timp în urmă, l-am întrebat pe un vânzător de cărţi la o tarabă din centru: Care este cartea care se vinde cel mai bine? Mi-a răspuns fără ezitare: *Arta de a trăda*! O carte de eseuri mai tare ca **Sandra Brown?**

Poate acum e momentul când cărţile *se fac pe faţă*. În spectacolul trădării universale – ne anunţă Casamayor – s-a renunţat la pavăza iluzorie a şoptitului. Trădătorul trebuie să ştie că se poate, în sfârşit, cu voce tare. Trădarea se exprimă, mai nou, într-o enormă cantitate de decibeli şi waţi. Ea vibrează, se încolăceşte, asurzeşte, orbeşte.

Până în 1990, nu mi-a fost dat să cunosc trădarea prietenilor sau a femeilor iubite, ceea ce mi-a inoculat o încredere care multora le va fi părut vecină cu prostia.

Momeala şi cârligul

februarie 1998, Cotroceni

Zoe Petre îmi spune că Radu Vasile insistă să-l primesc pentru o convorbire între patru ochi, pe care o consideră foarte importantă pentru el. Solicitarea mă surprinde. Mai avusesem o singură convorbire între patru ochi, în iulie 1996, după ce, la cererea mea ca PNŢCD să-mi propună un reprezentant al partidului în calitate de codirector al campaniei prezidenţiale, preşedintele Ion Diaconescu mi l-a propus pe Radu Vasile. Însărcinându-l pe Costin Georgescu cu organizarea întâlnirii, m-am trezit la restaurantul Casa Română de pe Calea Victoriei. Nu agreez întâlnirile la restaurante, prefer ca acestea să se desfăşoare în birouri, pentru că asociez cu greu lucrurile serioase cu ambianţa unui local.

La fel de adevărat e că nu eram încântat de propunerea preşedintelui PNŢ, dar recunoşteam justeţea ei. Când am întrebat pe cine ar propune PNŢCD ca prim-ministru dacă vom câştiga atât alegerile prezidenţiale, cât şi cele parlamentare, mi-a spus că, aflându-se în criză de personalităţi şi pentru că se cer economişti, ar înclina spre Radu Vasile. Am căzut de acord să nu anunţăm în mod explicit un tandem. În campania din 1992, Corneliu Coposu fusese ferm împotriva acestei idei, inspirat de concepţia lui Iuliu Maniu care credea că este o slabă idee politică, pentru că demobilizează pe toţi cei care în campanie trebuie să simtă că au un rol de jucat. Ideea unei competiţii reale în cadrul transparent al campaniei electorale mi se părea şi mie potrivită. Mai vechile întâlniri cu Radu Vasile fuseseră sporadice şi publice, pentru că Radu Vasile nu a participat niciodată, între '92 – '96, la şedinţele Convenţiei Democratice. Îmi amintesc că o singură dată îmi ceruse să îl sprijin pentru hotărârea Comisiei Superioare de acreditare a titlurilor de profesor, din care făceam parte ca rector al Universităţii din Bucureşti. M-am interesat, – nu a fost vorba de nici o influenţă – dosarul era întârziat, dar candidatul întrunea toate condiţiile (doctorat, lucrări, curs) necesare pentru promovare. Cu această ocazie am aflat că nu este economist, ci istoric, specializat în istoria economiei.

Ne-am întâlnit într-un separeu de la etajul unu şi, după ce mi-a spus că este satisfăcut să preia funcţia de co-director alături de Radu Boroianu, reprezentantul PNL, mi-a mai spus că prin alegerea lui în această poziţie nu voi avea nici un fel de probleme financiare cu campania, întrucât el are relaţii foarte importante şi se va ocupa de toate aceste aspecte. Nu vreau să insinuez nimic, dar trebuie bine ştiut că în campania electorală prezidenţială nu s-a primit niciodată vreun leu sau vreo monedă în alt tip de valută pe linia Radu Vasile. Nu a participat la nici un fel de acţiune alături de mine. Nici la lansarea campaniei electorale, când a plecat ostentativ la Râmnicu Vâlcea, chipurile să-şi vadă familia.

Aparenţele au putut fi păstrate, pentru că, în general, electoratul, partidele şi, spre surprinderea mea, chiar presa nu au fost prea interesate de cine era co-directorul campaniei electorale. M-a amuzat mai mult relatarea preşedintelui Diaconescu care, la întrebarea mea privind motivele acestei atitudini, mi-a reprodus răspunsul lui Radu Vasile: „Doar n-o să-i car servieta lui Constantinescu". În interesul „unităţii" Convenţiei, am trecut peste această situaţie, lăsând de fiecare dată să se înţeleagă – la întrebările tot mai insistente ale ziariştilor „pe cine voi desemna prim-ministru dacă voi fi ales preşedinte?" că acesta va fi persoana propusă de PNŢCD. Nu am negat în nici un fel, ironic sau prin tăceri cu subînţeles, numele lui Radu Vasile. În tot acest timp, – îmi povestea Diaconescu – Radu Vasile, la fiecare întâlnire cu membrii PNŢCD din provincie, avansa rapid de la: „dacă partidul mă va desemna" la „în calitate de candidat desemnat de partid", apoi la „dacă voi fi prim-ministru" până la „în calitate de prim-ministru". Ceea ce, până la urmă, nici nu era un lucru rău, numai că apariţiile sale electorale s-au sfârşit foarte repede şi datorită comodităţii sale bine cunoscute, dar mai ales datorită simultaneităţii alegerilor parlamentare şi prezidenţiale. Electoratul era interesat de alegerile prezidenţiale şi fără prezenţa candidatului la preşedinţie nu se puteau organiza mitinguri electorale.

L-am primit pe Radu Vasile în cabinetul meu de lucru de la Cotroceni. Lângă perete exista o măsuţă joasă, cu câteva scaune şi o veioză. Prima oară într-un cadru mai intim, am descoperit un om cald şi plăcut, care transmitea prin firescul atitudinii o senzaţie de confort. Părea cu adevărat emoţionat şi mi-a spus că trece printr-un moment decisiv pentru viaţa lui. Politica care se face acum nu îl satisface, nu îşi vede un viitor, se gândeşte să abandoneze total partidul şi l-ar interesa dacă ar putea să lucreze lângă mine în calitate de consilier prezidenţial, ca să mă ajute în problemele economice. Mi-a spus că, înainte de a continua discuţia, doreşte să-mi facă o mărturisire legată de faptul că m-a trădat în campania electorală din 1996. Nu era un lucru nou pentru mine. Se scrisese mult pe această temă, despre faptul că i se propusese postul de prim-ministru sau un post important în Guvern dacă rezultatul alegerilor ar fi dus la o coaliţie PDSR-PNŢCD. Ceea ce era complet nou pentru moravurile politice româneşti, şi nu numai, era mărturisirea de bună voie a trădării de către trădător. Radu Vasile, uitându-se direct în ochii mei, mi-a spus că nu consideră că are o răspundere politică, pentru că, din punct de vedere politic, poate nu greşea atunci. Nu a crezut că am vreo şansă, nu a crezut în CDR şi a acţionat pentru a salva interesele partidului. Fiind sigur că Ion Iliescu va câştiga alegerile prezidenţiale împreună cu PDSR, a considerat că, pentru interesele partidului şi ale ţării, era o mişcare bună. Dar socoteşte că are o răspundere morală faţă de mine, pentru că m-a trădat ca om, că această mărturisire îi face bine şi ar dori să recupereze, dacă accept, printr-o viitoare cooperare, greşeala morală făcută atunci.

M-am uitat în ochii lui. Văzusem mulţi mincinoşi în viaţa mea, dar şi acum, după atâta timp, îmi vine greu să cred că minţea. Mai degrabă cred că intră în categoria mitomanilor care se transpun atât de bine într-un personaj, încât, cel puţin pentru o durată scurtă, ajung să se identifice cu acesta. La Radu Vasile era, însă, ceva mai mult. O extraordinară capacitate de a transmite această credibilitate care avea să-i atragă simpatia multor oameni, chiar dacă dispreţul deschis pe care-l manifesta faţă de colaboratorii lui cei mai apropiaţi şi cei mai credincioşi ar fi trebuit să-i pună în gardă.

Întorcându-mă la Casamayor, s-ar cuveni să nu uităm că cea mai eficace manieră de a trăda este aceea de a-i face pe oameni să creadă că au înţeles, când, de fapt, ei nu au înţeles că le oferi spre înţelegere un obiect care ascunde alt obiect. Nu există un exemplu mai bun ca acela al momelii şi al cârligului de undiţă. Peştele înţelege că i s-a oferit mâncare, iar pescarul nu minte, pentru că substanţa hrănitoare a viermelui pe post de momeală este un adevăr. Astfel, peştele şi pescarul cunosc primul adevăr: substanţa nutritivă; doar pescarul cunoaşte cel de-al doilea adevăr: acul de oţel. Şi el câştigă.

Revenindu-mi oarecum din surpriză, i-am spus că partidul are încă nevoie de el, că parcurgem un moment dificil şi că toţi oamenii sunt utili. La plecare, mi-a strâns mâna, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus, aşa cum avea să-mi spună de multe ori

CELE DOUĂ FEŢE ALE ZIDULUI – ARTA TRĂDĂRII –

Fragment din cartea *TIMPUL DĂRÂMĂRII, TIMPUL ZIDIRII* (vol. I, pag. 552-560) de Emil Constantinescu

de acum înainte: Dumnezeu să vă dea multă sănătate. L-am crezut sau mai bine-zis mi-a plăcut să-l cred.

De data aceasta, cunoşteam cel de al doilea adevăr, spus chiar de posesorul cârligului de oţel, care îl mai folosise o dată. Ştiam şi cu câtă dreptate Traian Stănciulescu ne avertizase că trădarea şi fidelitatea au în comun constanţa, virtute pe care cresc flori sau spini, în funcţie de solul pe care sunt semănate. Viaţa îmi confirmase de multe ori că, dacă fidelitatea se lipseşte de imaginaţie fiindcă ea se mulţumeşte cu ceea ce are, trădarea este o creaţie continuă, pentru că trebuie să imagineze viitorul pe care îl construieşte. Ştiam toate acestea şi totuşi am primit sărutul pe obraz.

Bal mascat

29 iulie 2002, OTV

În timpul interviului televizat, moderatorul mă întreabă dacă prin renunţarea, în iulie 2000, la candidatura pentru un nou mandat de Preşedinte al României am trădat CDR?

Am explicat deja, de mai multe ori, raţiunile renunţării la candidatură, ale gestului de a lua răspunderea preţului politic asupra mea şi cred şi azi că proiectul pe care l-am propus era bun şi pentru România, şi pentru PNŢCD. Resping această continuă victimizare a liderilor PNŢ. Recunosc că, dacă aş fi candidat, CDR-ul anemic care mai rămăsese în urma atâtor trădări intra poate în Parlament. Dar cine altcineva a trădat PNŢCD decât proprii lui lideri?

Cum poate fi numit gestul lui Victor Ciorbea, care, supărat că nu mai este prim-ministru, a plecat din partidul care-l promovase şi primar general, şi prim-ministru, şi-l făcuse direct, din simplu membru cu vechime sub un an, vicepreşedinte? Şi care a proferat acuzaţii vehemente de imoralitate şi incompetenţă la adresa fostului său partid, credibile în faţa opiniei publice tocmai fiindcă nu veneau de la adversarii politici, ci de la cei mai apropiaţi?

Cum poate fi calificată atitudinea lui Radu Vasile care, atunci când a pierdut, la rândul lui, postul de prim-ministru, a scindat partidul şi şi-a făcut un nou partid? După care, văzând că nu are succes, l-a trădat şi pe acesta şi s-a înscris în PD pentru a obţine un loc de senator. Şi după ce l-a obţinut, graţie sprijinului lui Băsescu, îl lasă singur în faţa atacurilor violente ale PSD, când tocmai el, prin fosta calitate de şef al Guvernului, ar fi cel mai avizat susţinător în lupta inegală pe care acesta o duce cu guvernarea actuală. Un an şi jumătate tace, şi când, în fine, vorbeşte la televiziune şi scrie în ziare, cochetează cu PSD, aflat în luptă dură cu noul său partid.

Cum poate fi judecată campania anti CDR şi anti PNŢ a lui Vasile Lupu din timpul guvernării CDR şi al alegerilor din anul 2000, generată de faptul că nu a fost desemnat prim-ministru sau măcar ministru al Mediului şi Pădurilor, post pentru care s-a autopropus?

În februarie 2001, Viorel Hrebenciuc mi-a mărturisit că în campanie recomanda staffului PDSR să nu se mai obosească căutând teme antiputere şi să-l citeze doar pe Vasile Lupu, cel mai bun şi credibil duşman al PNŢ; adăugând că şi după victoria în alegeri a temperat entuziasmul alor săi, considerând că 10% din voturi au fost aduse chiar de *adversarii* de tipul Vasile Lupu. Acelaşi Vasile Lupu care apoi a scindat PNŢCD, pe care acum îl consideră principalul duşman.

Ce trebuie să înţelegem din atitudinea acestor politicieni? Că lealitatea faţă de un partid, de o doctrină, e valabilă doar atâta timp cât îţi oferă o funcţie care să fie neapărat prima în partid sau chiar în stat? Câte funcţii pierdute – atâtea partide?

Sunt convins, pe de altă parte, că ceea ce a dus PNŢ la înfrângerea în alegeri nu a fost răspunderea pentru reformă. Miniştrii PNŢ nu conduceau nici unul dintre ministerele vizate de nemulţumirea populară, ca Ministerul Industriilor, Ministerul Transporturilor sau Ministerul Muncii.

Ceea ce i-a pierdut a fost percepţia majorităţii oamenilor obişnuiţi că un partid care nu a fost capabil să-l apere pe cel care îi reprezenta ca Preşedinte al României, să-şi apere propriul preşedinte de partid care-i reprezenta în fruntea Camerei Deputaţilor sau pe proprii miniştri din Guvern nu va fi capabil să-i susţină nici pe ei la nevoie. Ceea ce nu era departe de adevăr. Timp de patru ani, la fiecare început de săptămână, la declaraţiile politice de luni în Camera Deputaţilor şi de marţi în Senat, deputaţi şi senatori ai Opoziţiei m-au atacat cu vehemenţă folosind minciuni sfruntate într-un limbaj grobian. În lipsa mea. Dar în prezenţa lor. Ei erau acolo. Tăceau sau se amuzau. Cu câteva rare excepţii, nu protestau. A fost o trădare lungă, continuă şi calificată.

Nu au părăsit şedinţa, nu au replicat, nu au cerut sancţiunile legale nici atunci când preşedintele partidului a fost insultat grav de un deputat PDSR în plină şedinţă de Parlament.

De fapt, în iulie 2000, mulţi dintre liderii PNŢCD nu căutau un candidat prezidenţial pe care să-l susţină, ci unul pe care să dea vina pentru un eşec deja prezumat. Ba poate chiar aşteptat, ca să poată declanşa atacul pentru preluarea şefiei partidului. Fie a unui partid din ce în ce mai mic şi abandonat chiar de cei care-i dăduseră vigoare şi prestanţă.

Aceste constatări amare nu se referă la preşedintele Diaconescu, pe care îl stimez şi îl respect, nu se referă la cea mai mare parte a miniştrilor şi secretarilor de stat PNŢCD din Guvernul de coaliţie şi nici la mulţi dintre prefecţii şi primarii ce au plătit preţul unor lupte fratricide care nu încetează nici azi. Dar mai ales nu se referă la membrii şi susţinătorii PNŢCD şi ai altor formaţiuni din CDR, cărora le datorez recunoştinţă şi dragoste, şi pe care nu-i voi abandona niciodată.

Convingerea mea este că lealitatea este o calitate indispensabilă în lumea politică atunci când este totdeauna raportată la principii şi idealuri, iar privilegiul consideraţiei şi onoarei se cuvine a fi acordat doar liderilor care sunt consecvenţi cu valorile înalte şi nu cu interesul personal.

Sau, dimpotrivă, politica poate fi definită drept o artă a trădării? Cred că poate fi definită mai degrabă ca o artă a adecvării ideilor şi acţiunilor la un scop înalt, care poate să fie interesul general sau urmărirea unui ideal. Adevărat sau fals, dar în care să crezi.

Dubcek, în 1968, nu a trădat comunismul în Primăvara de la Praga şi nici pe colegii lui din Biroul Politic. El a imaginat un alt tip de comunism cu faţă umană în interesul oamenilor, în care a crezut. Şi a plătit pentru acţiunea sa şi nu şi-a renegat-o când tancurile sovietice au readus comunismul tradiţional brejnevian la putere. Nici Gorbaciov nu poate fi considerat un trădător, pentru că el chiar a crezut că *perestroika* poate asigura supravieţuirea comunismului într-o lume în schimbare. Nu numai că a lansat ideea *glastnost*-ului, dar a şi aplicat-o. Deşi aceasta, ca şi *perestroika,* avea să-i fie fatală, nu şi-a schimbat ideile nici după ce a fost înlăturat. Nu a mai fost adus la loc cu adevărat după înfrângerea puciştilor şi a suferit o înfrângere dezastruoasă în alegerile prezidenţiale pentru că în campania electorală nu a putut să-şi abandoneze ideile.

O distincţie mi se pare necesară: printre cei care trădează nu pot fi incluşi cei care au avut misiunea să distrugă din interior, ca Valerian Stan la Alianţa Civică, Radu Câmpeanu la liberali, Radu Ciuceanu la AFDPR, Vasile Lupu la PNŢCD, Octavian Paler la *România Liberă*. Ei au fost leali stăpânilor lor din exterior şi, dacă stai să observi consecvenţa cu care au acţionat, au fost poate chiar sinceri cu ceea ce putea fi un scop pe care l-au slujit. La ei masca s-a lipit de faţă. A devenit propria lor faţă.

Cadrilul politic românesc mi-a permis să cunosc bine câţiva artişti ai trădărilor, care au schimbat măştile partidelor în ritm ameţitor. Toţi aceşti maeştri ai jocului *politicieni fără frontiere* au urmat cu brio sfatul lui Casamayor: profită de infantilismul celorlalţi şi urmăreşte succesul tău.

Vâscul deasupra uşii

iunie 2002, Realitatea TV

Pe micul ecran emisiunea *Vectorul Cristoiu. Vectorul* scormoneşte cu râvnă prin gunoaiele istoriei precomuniste, pentru a-i lămuri pe anticomunişti (dacă mai există!) că nici ăilalţi nu erau mai breji. Comunică plin de satisfacţie interlocutorului său că în 1944 ziarele din capitală aveau pregătite comunicate diferite pentru victoria în întoarcerea armelor împotriva germanilor, pentru menţinerea alianţei cu Germania şi pentru oricare altă împrejurare.

Cei mai mulţi dintre cei pe care i-am cunoscut par a fi într-o *notă minoră* până şi în trădări. Există un pat germinativ care acceptă trădarea ca ceva firesc în politică. Şi chiar „trădarea trădării". Miza trădării este satisfacerea interesului personal în orice condiţii, iar pe plan colectiv supravieţuirea cu orice preţ. Pentru că trădătorii supravieţuiesc. Mai mult, aş putea spune că, pentru ei, este un mod de viaţă care se asociază cu plăcerea.

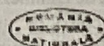
În timp ce stejarul desfrunzit stă sub zăpadă şi în bătaia viscolului, intrăm radioşi în noul an cu parazitul său, vâscul cel verde, atârnat sus, la loc de cinste, deasupra uşii.

EMIL CONSTANTINESCU

timpul dărâmării, timpul zidirii

I

CELE DOUĂ FEŢE ALE ZIDULUI

UNIVERSALIA
2002

CRĂCIUNUL A FOST CONDAMNAT LA DISPARIȚIE

CORESPONDENȚĂ DIN NEW YORK

Aurel Sergiu Marinescu

Am trăit zilele acelea sfinte ale Nașterii lui Iisus cu foarte mulți ani în urmă, într-o țară mică, profund religioasă, care se numea România. De fapt, pe atunci, am trăit aceste sfinte sărbători în casa părintească dintr-un târg uitat, de undeva de pe malurile Dunării. Domnea o liniște cerească, iar oamenii erau mai buni și mai veseli de Crăciun. Pe atunci, erau veritabile colinde tradiționale: Moș Ajunul, Steaua, Sorcova, Plugușorul precum și alte obiceiuri specifice marii sărbători, obiceiuri păstrate din generație în generație, nemaivorbind de varietatea mâncărurilor tradiționale de Crăciun.

„O, brad frumos, ce sfânt păreai în altă sărbătoare, / Mă văd copil cu păr bălai și ochii de cicoare", o spune și Radu Gyr într-una din frumoasele sale poezii – și cât de adevărat este!

Și a venit urgia comunistă când barbarii din răsărit s-au năpustit asupra țării românești, aducându-și cu ei lacheii, ateismul și lupta contra sărbătorilor religioase, în special furia contra sărbătorii Nașterii lui Iisus. Tot ce era frumos a fost lovit: sărbătorile de Crăciun au devenit sărbători „de iarnă", Bradul de Crăciun – „pom de iarnă", Moș Crăciun care aducea daruri s-a schimbat în „Moș Gerilă" care lua totul și ducea în URSS; în loc de colinde în marile orașe, „lătrături" țigănești prin mijloacele de transport în comun, adică cerșeală deghizată; în orășelele provinciale Miliția a interzis umblatul pe străzi cu colindul; au dispărut porcul de Crăciun și mâncărurile tradiționale; în locul bucuriei s-a cuibărit neliniștea, frica, teroarea, căci din aproape fiecare familie lipsea cineva drag de a cărui existență numai Securitatea mai știa...

Au urmat apoi un număr de ani, mulți la număr, când sărbătoarea de Crăciun am trăit-o trist, lipsit de familie, lipsit de tot ce reprezenta Nașterea lui Iisus, în temnițele reperiste, când călăii Aiudului, Gherlei, Jilavei, ai lagărelor de muncă din Balta Brăilei și din Bărăgan se întreceau a ne face viața, în ziua Nașterii Domnului, și mai mizerabilă decât era de obicei. Pază dublă, ascultat la ușile temnițelor, să nu se cânte cumva colinde (vinovații erau sever pedepsiți), o supraveghere specială și mâncarea cea mai proastă posibil.

Și, în sfârșit, după ani, în 1974, am ajuns în țara binecuvântată de Dumnezeu, la New York, și am trăit acolo Crăciunul ca cea mai mare sărbătoare a lumii creștine, în mijlocul națiunii care proclamă „One nation under God" (O națiune sub Dumnezeu) și „In God we trust" (Avem încredere în Dumnezeu), scris și pe bancnote.

Zilele Crăciunului erau de basm: o iluminație feerică în tot orașul, vitrinele marilor magazine decorate special, peste tot coroane din crengi de brad și floarea roșie specifică Crăciunului; copacii îmbrăcați în sute și mii de beculețe și bradul de Crăciun din Piața Rockefeller mi-au lăsat în minte amintiri de neuitat, mai ales că veneam dintr-o Românie transformată într-o țară a suferinței, a durerilor și a sărbătoririi Crăciunului fără fastul de odinioară și în secret. Dar ceea ce dădea un aspect special orașului era veselia, cumpărarea de cadouri de Crăciun pentru familie, pentru toate rubedeniile și colegii de serviciu, iar abundența din magazine era molipsitoare.

De Crăciun, lumea se saluta cu „Merry Christmas" (Crăciun fericit) și milioane de felicitări purtau aceeași inscripție: „Merry Christmas" sau „Merry Christmas and Happy New Year" (Crăciun vesel și An Nou fericit). În multe locuri era expusă scena Nașterii lui Iisus (Nativity) și nimeni pe atunci nu era deranjat de această expunere. Nașterea lui Iisus era declarată sărbătoare federală și ca atare birourile, școlile, băncile, totul era închis. Lumea creștină americană sărbătorea bucuros 25 decembrie.

Cu timpul, am observat că felicitările de Crăciun cu „Merry Christmas" încep să dispară, ajungând în momentul de față la ridicolul procent de sub 5%. Bineînțeles că această operațiune a decurs lent, pe parcursul a mai mulți ani. Așa se face că formula „Merry Christmas" a fost înlocuită cu „Happy Holidays" sau „Season' s Greetings" (Sărbători fericite!) Astăzi, însă, se găsesc zeci și zeci de felicitări cu inscripții de genul: Pace! Pace pe pământ! Calde urări de la noi pentru voi! Fie ca visele tale să se împlinească în acest anotimp! Calde urări pentru o frumoasă sărbătoare! Cele mai bune urări pentru o caldă sărbătoare! Fie ca tu să urmezi frumusețea acestui anotimp! Cea mai mare fericire de sărbători! Îți doresc o lume a păcii, a prosperității și a bucuriei etc. etc. Am tradus toate aceste urări de pe felicitările scrise în limba engleză.

Observați cum se evită cu grijă tradiționalul „Merry Christmas". Chiar și desenele felicitărilor sunt altele: porumbei, păsărele zgribulite pe un fir de telefon, case luminate, sănii, în nici un caz Moș Crăciun. Ferească Dumnezeu!

An de an s-a schimbat și însemnătatea religioasă creștină a sărbătorii Nașterii lui Iisus. Încă din luna august apar Moș Crăciuni defilând sau făcând reclamă diverselor produse, pentru că, acum, Crăciunul a fost transformat în sezon comercial care începe a doua zi după Thanksgiving Day, măsurat nu după intensitatea sărbătorii din punct de vedere religios, ci după indicele de vânzări și venituri ale marilor rețele de magazine Wall-Mart, J. C. Penney, Sears etc.

Un alt pas a fost făcut prin interzicerea expunerii scenei Nașterii Domnului în locuri publice, școli etc. Brațul care lovește astfel, ACLU (American Civil Liberty Union), organizație de stânga întreținută cu fonduri de la stat din taxele contribuabililor, care pretinde că apără respectarea Constituției, are astăzi 700 de procese în SUA împotriva celor care au expus *Nașterea* și nu vor să o desființeze din locurile în care a fost expusă.

Întâmplător, Constituția americană a fost făcută cu peste 200 de ani în urmă, când compoziția etnică a emigranților – viitori cetățeni americani – era mai omogenă. Azi, când Statele Unite au devenit un magnet, milioane de oameni, ajunși aici legal sau ilegal, pretind drepturi conform Constituției.

La 20 decembrie, evreii, câteva milioane bune (mai mulți în New York decât în tot statul Israel), sărbătoresc Hanukkah. Cam în aceeași perioadă a anului, musulmanii (azi peste 5 milioane) sărbătoresc în SUA cea mai sfântă sărbătoare a lor, Ramadanul. În aceeași ordine de idei, nu cred că vreun negru din Africa știe ce este Kwanzaa, după cum nici afro-americanii n-ar fi știut că au o asemenea sărbătoare, dacă un oarecare șovinist afro-american fantezist din California n-ar fi inventat această sărbătoare de șapte zile, tot în apropierea Crăciunului, inspirându-se din religia iudaică și creștină, „împrumutând" simbolul Menorah și țesând o serie de fantezii, încât, dacă ar ști negrii din Burkina Fasso sau din Zimbawe, ar [illegible] de plăcere. Dar cum în America totul e posibil, avem azi, în loc de Crăciun, sezon, iar în loc de Nașterea Domnului, care ar „ofensa o minoritate", anomalia ca în locurile publice din New York să fie expuse Menorah și steagul islamic, nu și Nașterea Domnului, care ar ofensa „minoritățile".

Cei care dirijează acțiunea contra sărbătorii creștine, a bradului de Crăciun și a lui Moș Crăciun, cu cadouri și jucării pentru copii, pretind că aerul de mare sărbătoare îi indispunea pe copiii evrei care se considerau dezavantajați și influențați, putând avea în viitor probleme psihice. De aceea, „conspirația" a dat mai întâi semnalul minimalizării, urmând să se ajungă și la desființarea sărbătorii Nașterii lui Iisus, care, deși evreu, n-a fost niciodată recunoscut de ai lui.

De Crăciunul 2003 ofensiva de demistificare și de compromitere a lui Moș Crăciun este totală, ca și cea de spălare a creierelor celor care se încăpățânează nu numai să creadă în Nașterea lui Iisus ci și s-o sărbătorească festiv.

ACLU a dat în judecată licee, cărora le-a cerut să scoată din programul coral de Crăciun unele cântări ca „Stille Nacht" etc.

Pentru prima oară, la parada anuală de Thanksgiving a apărut evreul saltimbanc artist și homosexual Harvey Fierstein, costumat în D-na Moș Crăciun. De altfel, de câțiva ani se încearcă această comicărie.

Tot în 2003, în studioul Miramax al companiei Disney s-a realizat filmul „Bad Santa" (Răul Moș Crăciun), în care mistica celui nevăzut, care aduce în fiecare an jucării copiilor, a fost terfelită. El este reprezentat bând, înjurând, fumând și alergând după fete. În câteva secvențe în care joacă Billy Bob Thornton, Moș Crăciun înjură grosolan și chiar are relații sexuale cu o chelneriță, într-o mașină.

Filmul a stârnit o furie teribilă la nivelul conducerii companiei Disney. „Nimic nu mai este sacru și acest film nu este deloc în spiritul Walt Disney", a declarat directorul executiv Michael Eisner.

Anul acesta, atacul împotriva creștinătății a crescut în intensitate. Până și în marile magazine, vânzătorii au fost instruiți să ureze cumpărătorilor „Happy Holidays" (Sărbători fericite!), ceea ce ne dă de înțeles în mod clar că „Merry Christmas" este interzis. Deci, trăiesc în mod evident un atac împotriva Crăciunului, care nici măcar nu mai trebuie pomenit.

Paradoxal, Guvernul Federal a recunoscut și a declarat oficial „Christmas Day" (Ziua Crăciunului). Atunci de ce este atât de tolerant, permițând ca această sărbătoare să nu fie acceptată de unii din diferite motive? Este, de asemenea, paradoxal și fără sens să sărbătorim Crăciunul dar să nu admitem acest lucru. De ce?

Azi, în America – modelul lumii libere – „Merry Christmas" se aude rar, ca și minunatele cântece de Crăciun. În acest ritm, în câțiva ani vor dispărea cu totul. „Christmas" se va mai pomeni doar în biserici. Așa au hotărât arhitecții conspirației mondiale, cei care pregătesc globalizarea. Trist este că se fac complicii unei asemenea mârșave acțiuni destui creștini crescuți în spiritul tradiției Crăciunului, cărora Moș Crăciun și colindele le-au luminat și înveselit copilăria; iar restul creștinilor suportă și tac.

Astăzi se aud voci care cer să nu se mai spună „sărbătorile Crăciunului", ci „sărbătorile de iarnă", ca în buna Uniune Sovietică. Probabil, cu timpul, se va muta sărbătoarea Crăciunului la 1 ianuarie, iar „de Crăciun" va deveni „de iarnă", la fel ca în comunism.

Și atunci ce semnificație mai are „In God we trust" și „One nation under God"? Și care ar fi diferența între di și d-na Moș Crăciun și Moș Gerilă sau între bradul de Crăciun și pomul de iarnă, unele experimentate deocamdată doar în Rusia, altele deja importate de acolo în SUA? Singura diferență este că conducerea bolșevică a Rusiei a declarat cinstit ateismul ca politică de stat, în timp ce în SUA se desființează cea mai mare sărbătoare creștină pretextând „In God we trust și „One nation under God", mințindu-se că totul se face fiindcă suntem buni creștini. Și suntem buni creștini pentru că tolerăm acest atac și nu reacționăm în nici un fel.

N. Y. dec. 2003.

DESPRE POMENI, POMANAGII, INOVAȚII ȘI REFERENDUM

CORESPONDENȚĂ DIN NEW YORK

Aurel Sergiu Marinescu

Partea I

Este dovedit că românul, fie la el acasă, fie devenit francez, american, neamț etc., prin actul de naturalizare, păstrează nealterată calitatea sau instinctul (cum doriți să-i spuneți) de pomanagiu, adică de a primi ceva fără plată. Cuvântul își are explicația în obiceiul de a da de pomană în numele morților, când, imediat după înmormântare, la diferite perioade și anual, se mănâncă și se bea gratis. Cel ce primește – în special de mâncare – se numește pomanagiu. Pentru cei emigrați noroc cu reprezentanțele diplomatice (ambasade, consulate, etc.), care fac aceste pomeni cu diverse ocazii: sărbători naționale, prezența unor „înalți" oaspeți din țară și alte evenimente.

Dacă zilele naționale s-ar sărbători pentru și cu invitați străini, aceste mese și-ar atinge într-un fel scopul. Numai că ele sunt organizate pentru românii îmbuibați trăitori pe meleagurile New York-ului, Parisului, Washington-ului, Berlinului, etc. Cheltuiala care se face este enorm de mare, chiar dacă ar fi să se ia în calcul numai sumele alocate sărbătoririi zilei de 24 ianuarie; dar, pe lângă aceasta, mai este și un 23 august, un 1 decembrie etc.

Pomenile date de reprezentanțele diplomatice cu aceste ocazii sunt spectacole demne de văzut. În astfel de zile apar la sediul reprezentanței un număr imens de pomenagii, care s-ar putea împărți în câteva categorii: 1. cei care vin la sediul consularo-cultural sau diplomatic doar în situația când pomana de mâncare și băutură este atât de abundentă că întrece orice închipuire (cum ar fi la 1 decembrie); 2. cei care vin întotdeauna la astfel de pomeni politico-culturale, indiferent căt și ce se dă; 3. cei care vin mai rar, cu o frecvență nesigură.

Fenomenul trebuie studiat din punct de vedere psihologic și sociologic. Zeci, sute de pomanagii vin nu să asculte discursul legat de sărbătoarea sau evenimentul respectiv, ci ca să bea și să mănânce gratis, uitând că banii cheltuiți pe zaiafeturi și pe îmbuibarea lor ar fi putut fi întrebuințați în țară în scopuri sociale.

În aceste țări binecuvântate de Dumnezeu, unde hrana cea de toate zilele nu constituie o problemă, acești români îmbuibați nici nu așteaptă finalul discursurilor și se năpustesc în sala în care se află mesele încărcate cu bucate, pe care le iau cu asalt „a la Mărășești", încât un spectator neavizat se poate întreba dacă năvălitorii n-au scăpat cumva dintr-o închisoare sau dacă nu se află la sfârșitul unui post prelungit.

Toți, în jurul meselor, mănâncă disperați, se înghesuie, se calcă pe bombeurile pantofilor, unii se fixează într-un loc și nu-l mai părăsesc. După o jumătate de oră, totul a dispărut; doar platourile goale au rămas, dându-ți impresia că devoratorii pești pyrania tocmai au trecut pe acolo. Sătui, îmbuibați, unii amețiți de tării, părăsesc spațiul și clădirea imediat ce mesele s-au golit.

Unii pomanagii își justifică prezența prin dorul după delicioasele sarmale românești, mici, fasole sleită sau alte mâncăruri tradiționale. Este o explicație destul de hazlie; cei ce doresc asemenea mâncăruri românești, le pot prepara la casele lor. Slavă Domnului, există magazine care au varză murată, murături, borș, leuștean, mititei gata pregătiți, frunze de viță, etc. Dar adevărul este altul: avantajul pomenii gratuite.

Această practică a pomenilor diplomatice are o istorie lungă. Ele se practică încă de pe vremea lui Dej și Ceaușescu, când aveau scopul nedeclarat de a se recruta simpatizanți, colaboratori și chiar informatori din rândurile exilaților participanți la pomeni. În vremea aceea, ambasadele și consulatele RPR-iste sau RSR-iste erau citadele ale Securității externe (DIE). După 1990, în mijlocul personalului diplomatic se mai strecoară și câțiva profesioniști securiști, pe lângă faptul că însuși personalul angajat servește cu informațiile cerute vechea/noua instituție a Securității externe.

Pentru a vă da un exemplu de cât se cheltuiește cu aceste pomeni diplomatice, vă spunem că în 1960, când a venit în portul New York, la cheiul 88, vasul *Liberté*, încărcătura pentru „corpul diplomatic" a fost boicotată de hamalii americani care nu au vrut să descarce marfa pentru „românii roșii".

Presa vremii (*Daily News*) ne informează că transportul era de 11 tone de vinuri, băuturi spirtoase și alimente, adică 115 lăzi cu vin și băuturi spirtoase și 17 colete cu cârnați și brânzeturi. Imaginați-vă cât puteau să coste aceste lucruri. În timp ce în țară se ducea lipsa atâtor alimente, brânza și cârnații mergeau la New York la pomenile diplomaților securiști, iar băuturile le dezlegatul limbilor pomanagiilor, căci la un pahar de țuică omul este dispus să pălăvrăgească și-și pierde controlul.

Partea II

Odată cu venirea la New York a consulului general Gh. Dimitrescu – zis Porțelanul – s-a recurs la o nouă metodă de a sătura cât mai mulți pomanagii. Nu era prima oară când consulul Dimitrescu dădea dovadă de ingeniozitate. În trecut, din medic a ajuns coproprietar la o firmă de transport aerian, cu avioane proprii, apoi părtaș la contrabanda cu țigări descoperită în Elveția, când, de drept, avioanele sale transportau obiecte de porțelan, la care se percepeau taxe mai mici, dar, de fapt, transportau țigări, cărora ar fi trebuit să li se perceapă taxe de lux. Consulul Dimitrescu – se spune – a mai dat dovadă și de prevedere finanțând campaniile electorale ale PSD. Cert este că, dintre toți diplomații de carieră ai Ministerului de Externe, a fost propulsat tocmai el, care n-a avut nici o tangență cu acest minister, fiind recompensat cu postul de consul general la New York.

S-a distins aici printr-o reformă strălucitoare: a mutat sărbătoarea zilei de 1 decembrie 2002 de la Consulat la restaurantul „Harmony" din Queens, New York, proprietatea d-lui Cornel Carasimu. Este drept, localul este cel mai elegant și cel mai mare ca spațiu dintre toate celelalte restaurante românești din New York.

Sărbătorirea 1 decembrie 2002 a fost un succes; s-a înregistrat un număr record de pomanagii, câteva sute bune, circa 5, care nu ar fi avut loc în sediul Consulatului din 38th Street colț cu 3rd Avenue. Nici bucătarul Consulatului nu ar fi putut pregăti asemenea cantități de mâncare. Și s-a mâncat totul, într-o îmbulzeală ca la Călugărenii lui Osman Pașa. A rămas intact doar mobilierul. În plus, patronul generos a făcut o substanțială reducere la nota de plată.

Partea III

Încurajat de toate aceste avantaje, dl. consul Dimitrescu a pus în practică ingenioasa sa descoperire, organizând la același restaurant un centru de votare a referendumului din 18 și 19 octombrie 2003. Acest referendum a avut ca scop aprobarea modificării Constituției, o necesitate de a adapta o lege învechită la rigorile NATO și UE. A fost nevoie de 12 ani pentru ca partidul lui I. Iliescu și A. Năstase să recunoască erorile acestei Constituții și să corecteze unele dintre ele.

Guvernul a alocat 257 miliarde lei (nu sunt bani?) pentru această nouă manevră a regimului care, ca de atâtea ori, își bate joc de inteligența poporului român.

Desfășurarea referendumului în străinătate – ca de altfel și în țară – a fost denunțată ca abuzivă, frauduloasă și trucată. Modificarea Constituției evită să rezolve unele dintre cele mai importante probleme și din nou cuplul Iliescu-Năstase joacă alba-neagra, jocul lor etnic.

Modificarea Constituției lasă să continue inegalitatea dintre români, nefiind indiferent locul în care trăiesc. Vechiul articol 15 preciza în mod expres că nu pot obține funcții în stat decât românii cu o singură cetățenie – română bineînțeles – și cu domiciliul în țară. Dar vechea constituție a fost încălcată copios de ambii președinți, care au angajat români cu una sau mai multe cetățenii și cu domiciliul doar de formă în București, plătiți de diferite „organizații", dar declarați voluntari cu plata simbolică de 1 dolar de lună.

Așa au existat o mulțime de consilieri, printre care d-na Pralong, d-na Kleckner și mai recent Eugen Mihăescu, consilierul lui I. Iliescu și apoi director UNESCO la Paris, cu cetățenii elvețiană, franceză și americană. Noua Constituție menține aceleași restricții: domiciliu la București, cetățenie română, așa că cei care se visau reprezentanți mondiali ai emigrației românești: Doru Novacovici, Mircea Popescu și alți câțiva trebuie să se mute la București și apoi vom vedea ce va fi și cum vor reprezenta emigrația românească mondială, adică pe ei înșiși.

Problema proprietății nu este rezolvată. Proprietatea este garantată acelora care au cumpărat pe nimic casele naționalizate ale altor proprietari de drept.

O altă gogoriță propagandistică – niciodată respectată – este punctul 3 din art. 15 din Constituția revizuită: „Statul trebuie să asigure păstrarea identității spirituale, sprijinirea culturii naționale, stimularea artelor, protejarea și conservarea moștenirii culturale, dezvoltarea creativității contemporane, promovarea valorilor culturale și artistice ale României în lume".

A fost rezolvată însă dorința lui Iliescu și Năstase, 5 ani (în loc de 4) pe post de președinte al țării. Nu au fost rezolvate:

1. Problema „aviatorilor" politici care zboară de la un partid politic la altul, indiferent de doctrină și ideologie, păstrând mai departe – spre fericirea alegătorilor – funcția de senator și deputat. Și în viitor sunt protejați de imunitate parlamentară și nu pot fi arestați sau percheziționați fără aprobarea colegilor. Numărul mai mare de parlamentari chiar și față de Statele Unite a rămas neatins.

2. Puterea executivului de a emite ordonanțe de urgență nu a fost limitată, dar s-a introdus un text șmecheresc „Guvernul poate adopta în situații extraordinare ordonanțe".

3. Modalitatea de dizolvare a Parlamentului rămâne aceeași, iar rezolvarea unei crize guvernamentale este precedată mai departe de proceduri complicate.

4. Se păstrează practica condamnabilă a subvenționării de către stat a partidelor politice.

În ceea ce privește referendumul de la New York, se înscrie și el pe linia din România a unei cacealmale naționale, o acțiune deșănțată, fără rost și absurdă.

Delegații la urnă la centrul de votare din clădirea Consulatului de pe 38th Street au fost oamenii casei, nelipsind decât Nina Cassian. Avem informația că, până la prânz, votaseră circa 40 de persoane, or, dacă socotim personalul din clădire, adică paza, serviciile, centrul cultural, consulatul, familiile și eventual câțiva musafiri din țară, s-a completat numărul și a rămas și un surplus pentru după amiază.

A fost încălcat și articolul din Legea referendumului 3/2000 prin „persoane care staționau în locurile publice din zona de votare sau în localul de vot peste timpul necesar pentru efectuarea operațiunilor de votare".

Ingeniozitatea consulului Dimitrescu, care a deschis un centru de votare în restaurantul „Harmony", deși aici se consumă alcool și alimente, poate fi omologată mondial pentru că nicăieri în lume nu există așa ceva, nici măcar în Burkina Faso. Unii spun că d-lui consul i-ar fi venit această idee datorită frecvenței mari de la 1 decembrie 2002; alții susțin că s-a inspirat din vechiul tangou românesc „Vrei să ne-ntâlnim sâmbătă seara într-o cârciumioară la șosea?..."

Localul a fost plin de clienți, unii chiar veniți în vizită din România, și toți surprinși întrucât nimeni nu știa despre ce este vorba. Cu toate că ziarele din emigrație prezentaseră noul text al Constituției, nimeni nu-l citise. Surpriza a fost, desigur, mare pentru clienții care veniseră la restaurant să se simtă bine, să mănânce delicioasele mâncăruri românești cum numai Cornel știe să le pregătească și să bea. Așa se face că toți consumatorii s-au trezit în poziția „cetățeanului turmentat". Cum majoritatea erau bine dispuși, a fost mai ușor dusă munca de lămurire de către echipa de votare condusă tot de un consul, Florescu, pe care bănuim că proprietarul Cornel l-a gratificat cu masa de prânz și cu cea de seară.

De fapt, ca să se demonstreze că exilul sprijină PSD, sub „indicații prețioase" toți oficialii consulari diplomatici acreditați în Statele Unite au fost în competiție pentru titlul de fruntaș în producție, în funcție de numărul de voturi strânse.

O altă inovație originală a fost și apelarea la biserici.

De Consulatul român din New York aparțin români din statele de pe coasta de est a Statelor Unite: New York, New Jersey, Connecticut, Massachusetts, probabil și altele. Misiunea permanentă a României la ONU (?) și Consulatul general al României din New York au dat publicității un comunicat privind rezultatele înregistrate în circumscripția Consulatului: numărul participanților – 884; numărul voturilor exprimate DA – 808; numărul voturilor exprimate NU – 70; numărul voturilor nule – 6.

Dacă considerăm întreg personalul din 38th St. (Misiunea la ONU, Centrul cultural, Consulatul, serviciile, paza, împreună cu familiile), suma voturilor celor care n-ar fi avut nici un motiv să voteze NU ar putea depăși 100, poate chiar 150. Dacă mai adăugăm musafirii cazați în aceeași clădire (veniți din țară), care n-ar fi avut nici ei motive să voteze NU, și dacă mai adăugăm rudele și prietenii veniți din țară în vizită, se poate observa cu ușurință că din 808 DA suma se diminuează la jumătate, aceasta incluzându-i și pe veșnicii amatori de taclale și mese la Consulat.

Dar pe coasta de est, fără să exagerez, trăiesc probabil 200.000-300.000 de români, caz în care cifra de 808 – în realitate în jur de 400 – este ridicol de mică.

De fapt, centrele de votare dependente de New York au primit doar 14.600 de buletine de vot, ceea ce înseamnă că Bucureștiul nu s-a așteptat ca toți românii din America, cu mic cu mare, să meargă la vot, sau la restaurantul „Harmony".

În concluzie, cu toată inovația electorală a d-lui Gh. Dimitrescu, consul general, rezultatele au fost aproape nule, departe de succesul afacerii „Porțelanul".

N. Y. dec. 2003.

• TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •

• **Ultimul telegraf...** • Nu oftați. Toate sfârșesc odată și odată. • Nu râdeți. Nu se știe ce e ascuns în sacul zilelor. • N-ar fi nici primul, nici ultimul fenix care renaște din propria lui cenușă.

• **S-o luăm cu știrile** cele mai proaspete. • Ce s-a mai întâmplat în lumea asta largă? • Vești mari. • Americanii l-au prins, în sfârșit, pe Saddam. • Dar, așa cum chestia cu vestitele arme de ucidere în masă ale irakienilor s-a dovedit a fi o gogoriță, tot așa și poveștile cu complotul periculos pe care l-ar conduce Saddam s-au vădit a fi o păcăleală propagandistică americană. • Pur și simplu, l-au găsit pe Inamicul Public numărul 1, singur-singurel, ascuns într-o gaură în pământ. • Nu tu bunkere ermetice și luxoase, nu tu gărzi înarmate până-n dinți, nu tu batalioane supra-antrenate de teroriști, gata să dezlănțuie apocalipsul asupra Statelor Unite, așa cum proorocea președintele Bush. • Din gaura ascunsă cu gunoaie a ieșit, predându-se jalnic, umbra dictatorului de altădată. Jegos, păduchios, bărbos, căscând gura supus ca să-i umble trufașul doctor militar american cu lanterna prin gură. • Din averile nemăsurate, nu mai avea decât o geantă cu 750.000 de dolari, un prăpădit mizilic din miliardele rătăcite prin lumea largă: nici măcar nu-i folosiseră ca să-i îndulcească șederea de coșmar în gaura din pământ. • *Sic transit gloria mundi.* • Nu că mi-ar păsa de Saddam. A fost un Ceaușescu irakian, ceva mai crud, ceva mai deștept, ceva mai bogat. • Și probabil va sfârși la fel, omorât la marginea șanțului, ca un câine turbat. • Dar îmi pasă de gogoașa pe care toată lumea o înghite, fără să spună nici mâlc. • Pe zi ce trece, se vede din ce în ce mai clar că americanii ne-au mințit. Pe toți. • Ar fi fost mai demn dacă ar fi spus: Saddam e incompatibil cu civilizația zilelor noastre, trebuie să-l dăm jos. • În fond, îl înțelegem pe Pizarro. A distrus civilizația Indiilor de Vest în numele unei civilizații pe care o considera cu sinceritate superioară. • Nu avea dreptate, dar avea o anume logică. Personală. Pe care o recunoștea ca atare. • Nu i-a venit ideea să pretindă că amerindienii amenință civilizația spaniolă. A avut măcar acest dram de cinste. Bush nu l-a avut.

• **Dar „pe plan intern"**, cum se spunea altădată, ce se mai întâmplă? • Bunăoară, dacă aveți nevoie de un brad de Crăciun pentru copilași sau pentru nepoței, vă informăm că se găsesc cu duiumul în piața Amzei. • Și nu unii așa, mai jigăriți. O frumusețe de brazi, brăduți și brăduleți. • Verzi, stufoși, cu crengi bogate și cu ace multe. • Din Danemarca! • Poftim? Ce-ați întrebat? • Aaaaa... Cât costă? Ei, alta acum! Cât să coste? • Cât e și normal să coste așa o frumusețe de brazi. • Un milion jumate. Un brad mic. • Dacă vă vine ideea să sărbătoriți Crăciunul cu un brad mai mare, pregătiți-vă să scoateți din buzunare două milioane jumate sau chiar trei. • Ce? Ei, și ce dacă ăsta-i cuantumul salariului minim? Am pretins eu că ăștia-s brazi pentru abonații la salariul minim? Vedeți-vă de treabă! • Brazii ăștia sunt din aceeași categorie cu șampania și cu icrele negre. • Poporul beneficiază de ele prin reprezentanții săi: senatorii, deputații, „baronii" (PSD sau de alte nuanțe ale aceleiași culori), miliardarii de carton, miniștrii și alți pricopsiți asemenea lor. • Pentru noi sunt bune și crenguțele.

• **Cum tot am pomenit de „baroni"**, nu putem trece cu vederea cea mai recentă ieșire la rampă a doi vestiți membri ai acestui club, domnii Savu (din Ialomița) și Mischie (din Gorj). • Cei doi proeminenți (mai ales în regiunea fălcilor și în părțile mediane ale trupului) pesediști au fost chemați de „prințișorul" Ponta, căpetenie a tineretului PSD-ist, să se fuduleascǎ cu „realizările" dumnealor în fața schimbului de mâine al partidului ce i-a catapultat în pozițiile pe care le ocupă. • Și să fie luați ca exemplu și model. Domnii „baroni", foarte plini de ei, au ținut niște interesante predici în fața tinerelor speranțe PSD, autotămâindu-se de mai mare dragul. • Auzindu-i ce sfaturi bune dau, te gândești la înțeleapta zicală populară: *fă ce spune popa, nu ce face el.*

• **Despre alt „baronaș"**, domnul Marian Oprișan din Vrancea (și dumnealui împodobit cu frumusețe de bărbie dublă, semn indubitabil de belșug), zic unii că „ciripea" în junețe la Securitate. • Și nu singur, ci în compania respectatei sale mame. • Așa afirmă prin ziare un domn Lungu, fost ofițer de Securitate. • Domnul Oprișan zice și dumnealui, prin aceleași ziare, că e nevinovat ca un miel, și că domnul Lungu exagerează. Din răutate, probabil. • Și aici se potrivește o zicală a înțeleptului nostru popor: *nu iese fum fără foc.* • Deși, ca să fim drepți, s-a mai văzut și câte o minune dintr-asta pe mioriticele noastre plaiuri.

• **Să vezi și să nu crezi!** PSD se „innobilează" pe zi ce trece, curioasă treabă pentru un partid cu apucături atât de neaoș republicane! • Nu numai că s-a umplut de „baroni", mai rău ca o arenă de turnir din Anglia Evului Mediu, dar, pe deasupra, ca ultimă achiziție, și-a „tras" și un rege. Și nu unul de carton, ca miliardarii și „baronii" de care e plin, ci unul cu acte în regulă, cât se poate de autentic. • Nici mai mult, nici mai puțin decât însuși Regele nostru, Mihai I. • Păi ce să mai crezi când afli că ditamai regele s-a deranjat să vină tocmai de la Versoix (și încă la vârsta lui avansată), ca să-i decerneze un premiu de doi bani, al unei reviste de doi bani, premierului nostru... • Eeiii, v-am prins! • Aici vă așteptați să continui șirul „de doi bani". • Nici gând! Cum o să-i spun astfel domnului Năstase, despre care toată nația știe că e un premier ... de milioane. De dolari. • Probabil chiar din cauza vârstei înaintate, Măria Sa nu-și mai aduce aminte cum a fost fugărit cu poliția pe șoselele patriei și izgonit *manu militari* din țară ca un infractor ordinar; și asta se întâmpla în vremuri destul de apropiate, când la putere se afla tot partidul de azi, cu numele de ieri și cu apucăturile de alaltăieri, iar premierul de azi era ministru de externe. • *Cine-și uită istoria, va fi condamnat să o retrăiască.* • Zicala nu a fost adoptată de înțeleptul nostru popor.

• **În aceeași linie de idei** (baroni, regi, bogătași), aflăm că bogații noștri parlamentari și-au cumpărat de curând (din banii sărăcanului popor) două luxoase Jeep-uri, care ne costă pe toți sumulița cochetă de 75.000 euro. • Leganza (suficient de luxoasă) care stă la dispoziția fiecărui senator, cu benzină și cu șofer, de la începerea mandatului, nu le ajunge.

• **Nici cele 5 mașini de teren**, pe care le aveau în dotare, pentru vreme de iarnă, nu le mai plac senatorilor. • Ci-că sunt prea vechi. Vechi de patru, cinci ani, se plânge domnul Sava, secretarul general al Senatului. • Păi să-și aducă aminte domnul Sava că există o mulțime de concetățeni de-ai noștri care se consideră norocoși că sunt fericiții proprietari ai unei Dacii vechi de 25 de ani (am un prieten, profesor universitar, care are o asemenea Dacie venerabilă și se mulțumește cu ea, neavând mijloace să-și cumpere una nouă), și care nici nu visează să poată să-și cumpere o mașină de teren, fie ea și veche de patru, cinci ani! • Ca să nu mai vorbim de cei care nu au și nu vor avea niciodată mașină. • Și nu pentru că n-ar avea dorința. De ce să plătească toți aceștia, din buzunarul lor pricăjit, luxul senatorilor? • N-au aflat senatorii că există țări bogate, în care parlamentarii se duc la slujbă cu mașinile personale? • Că regretata doamnă ministru de Externe a Suediei (țară bogată, de!) se ducea la minister cu bicicleta? • Ba, înainte de război, în „timpul cruntei exploatări", obiceiuri dintr-astea se întâlneau și pe la noi. • Iuliu Maniu, bunăoară, locuia într-o garsonieră și se ducea la slujbă pe jos. Chiar și când era prim-ministru și șef de partid. • Și pe vremea aceea România era o țară mai bogată ca acum. • Dacă nu mă credeți, consultați Anuarul Statistic din anii aceia.

• **Apropo de banii publici**, aflăm cu stupoare că doamna Hildegard Puwak, deja celebră prin delicata manevră cu care și-a înzestrat familia cu 150.000 euro din finanțările externe, călătorește pe banii noștri, ai tuturor, în străinătate, în interesul PSD, partidul dumisale, care nu e partidul nostru, al tuturor. • Chestia asta i se pare firească domnului Niculescu-Duvăz, purtătorul de cuvânt al PSD. • Dumnealui e de părere că poporul este arzător interesat în deplasarea doamnei Puwak la o reuniune de partid (reuniunea comună a Biroului și a Comitetului Permanent al Femeilor Partidului Socialiștilor Europeni). Care nu are nici în clin nici în mânecă cu Parlamentul românesc, din banii căruia s-a făcut cheltuiala. • Înțelegem poziția domnului Duvăz, aflând din ziare că și dumnealui i s-a întâmplat să călătorească în străinătate pe banii publici, lipindu-se de câte o deplasare în care nu avea ce căuta.

• **Cum sunt obosiți** de grijile cu adunarea milioanelor de dolari (euro), cu deplasări în străinătate și alte asemenea, pricopsiții care și-au ridicat cogeamite vilele la Snagov, precum și mărimile partidului de la putere beneficiază de înțelegerea autorităților locale, care au instituit un program draconic de circulație pe lac, cu limitări de viteză, zone interzise și altele, ca nu cumva zgomotul să deranjeze somnul scump al miliardarilor sau vreo întâlnire vitală a domnului Adrian Năstase cu parlamentarii PSD. • De-aici și până la interzicerea totală de acces în zonă (ca pe vremea lui To'arășului, care și el aprecia locul) nu mai e decât un pas. Vorba neuitatei To'arășe: „Nu mai avem loc de voi!"

• **Tot în linia veștilor „bune"** aflăm, fără surprindere, că în perioada imediat următoare va veni peste noi un nou val de scumpiri, în cap cu scumpirea energiei electrice. • Care s-a scumpit ultima oară acum două, trei luni. • Nu ne mai mirăm, ne-am obișnuit. • Ne întrebăm numai de ce nu se ajunge o dată la scumpiri zilnice, măcar să știm o socoteală.

• **În asemenea împrejurări**, cum să nu mai ciordească omul câte ceva? Dar există și proprietari ingenioși, care găsesc soluții. • De pildă, acum o bucată de vreme, am auzit că omul de afaceri Adrian Porumboiu le-a promis țiganilor din Murgeni, care-i devastau culturile, să le dea în dar porumbul necesar supraviețuirii, numai să-i lase câmpurile în pace. • Dar domnul Porumboiu nu este un precursor. • Aceeași politică a adoptat-o acum 100 de ani un proprietar de păduri din Moldova, mai precis de la Cucova. Acesta, urmașul familiei de răzeși Istrati, a dat unei șatre de țigani lingurari, care-i furau sistematic lemnul, o poiană de 7 hectare în care să-și cultive porumb (pentru care le-a dăruit sămânța). • Pe deasupra, le-a acordat dreptul de a lua din pădure lemn moale de plop, din care să ciopleascǎ linguri și alte obiecte tradiționale, cu obligația să păzească pădurea de hoți și, în schimbul fiecărui plop tăiat, să planteze un puiet de esență tare, luat de pe dealul alăturat, care-i aparținea tot lui. • Târgul a mers: țiganii au avut din ce să-și câștige existența, iar proprietarul s-a ales cu paznici incoruptibili ai pădurii și cu arbori de esență tare. • Spunea cronicarul: nasc și în Moldova oameni. • Oare varianta modernă a înțelegerii cu țiganii o merge la fel de bine ca cea de acum 100 de ani?

• **În sfârșit,** ne ducem cu gândul la evenimentele de acum 14 ani, când am pășit în epoca de tranziție către capitalismul sălbatic. • Știu că suntem necăjiți, că așteptările ne-au fost crud înșelate, dar tot cred că trebuie să ne aducem o clipă aminte de cei care au pierit în acele zile fără pereche, zilele când tinerii mureau zâmbind, pentru libertate. • Odihnă lor, celor care s-au jertfit pentru speranța tuturor. • Și fie ca lumea de sus să fie despărțită ermetic de lumea noastră pământeană, pentru ca ei, de-acolo, să nu se întristeze văzând ce s-a ales de jertfa lor.

• **Și, la urmă de tot, (dar nu cel mai puțin important)**, vă încredințăm că, dacă am încetat, siliți de împrejurări, publicarea *Vremii dreptei*, asta nu înseamnă că vom înceta să ne gândim la voi, dragi prieteni care gândiți la fel ca noi, și care ne-ați însoțit cu fidelitate de-a lungul anilor în care ne-am făcut publice durerile și bucuriile. • Ne veți însoți mai departe, în tot ceea ce facem, și vă vom simți părtași la viața noastră. • Vă urăm să trăiți mulți ani, să aveți parte de fericirea pe care o meritați: poate că vom viețui destul ca să vedem îndeplinite idealurile noastre de bine și de dreptate pentru toți. **Sărbători fericite!**

Telegrafist

Politică externă

Încercarea constantă a guvernelor României de a avea relaţii bune cu marele vecin de la Răsărit se vădeşte acum a fi o tendinţă greşită. Politica lui Titulescu de bună vecinătate a avut ca rezultat ultimatumul sovietic din iunie 1940, care a dus la penibila retragere din Basarabia şi nordul Bucovinei. În jumătatea de veac comunistă pe care am parcurs-o, slugărnicia a fost atât de intensă încât Insula Şerpilor a fost cedată fără ca acest lucru să fi fost cerut de sovietici. După '89, singurul guvern din fostul lagăr socialist care a parafat un tratat de vasalitate cu Uniunea Sovietică a fost guvernul F.S.N. Petre Roman. La rândul său, preşedintele Constantinescu semnează Tratatul de bază cu Ucraina, prin care recunoaşte frontiera răsăriteană impusă prin tratatul Ribbentrop-Molotov. În sfârşit, tandemul P.S.D. Iliescu-Năstase acceptă, prin semnarea Tratatului de bază cu Rusia, că România a dus un război de agresiune împotriva Rusiei sovietice între 1941-1944 şi renunţă în fapt la recuperarea tezaurului Regatului României confiscat de sovietici în 1918.

Succesiunea de laşităţi, cedări şi de trădare a interesului naţional ne pune acum în situaţia de a nu reacţiona la presiunile ruseşti asupra Republicii Moldova. Guvernul afectează o atitudine echidistantă în conflictul care îi opune pe românii de dincolo de Prut imperiului rus renăscut, neîndrăznind să supere Moscova, care, să nu uităm, este furnizoarea gazului metan de care nu ne putem lipsi şi, „pentru liniştea noastră", îi lăsăm singuri în furtuna conflictului transnistrean pe cei care sunt, totuşi, fraţii noştri de peste Prut.

Aceasta este politica externă cu care se mândreşte partidul de guvernământ şi care este un motiv de jenă şi chiar ruşine pentru oamenii de bună credinţă.

• **În Parlamentul României**, o doamnă cu numele Maria Dobrescu a făcut publice numele a trei scriitori, colaboratori ai Securităţii, care au semnat note informative de urmărire despre Adrian Păunescu. Mişcare strategică, întrucât nu bardul naţional o spune, ci o parlamentară oarecare, pusă chiar de el. Cei trei scriitori informatori sunt Ion Caraion, Ştefan Augustin Doinaş şi Haralambie Grămescu. În cea mai incomodă situaţie se află defunctul Ştefan Augustin Doinaş, care, după '89, a fost considerat un exemplu de civism şi moralitate. Preşedintele C.N.S.A.S., Gheorghe Onişoru, confirmă existenţa notelor informative semnate de cei trei literaţi şi a arătat că Ştefan Augustin Doinaş a fost recrutat ca informator încă din perioada în care se afla în puşcărie.

• **Vadim Tudor turna la Securitate**, rezultă dintr-un raport al generalului Aron Bordea, şeful Direcţiei I a Securităţii, publicat în ziarul *Ziua*. În urma publicării acestui raport şi a primirii de la Securitate a 19 volume din dosarul „Cultură – Literatură – Artă", C.N.S.A.S. s-a autosesizat în cazul Vadim Tudor în stabilirea faptului dacă acesta a fost sau nu colaborator al Securităţii, nefiind exclusă audierea lui. Atât Virgil Măgureanu cât şi Mihai Pelin cred că într-un fel sau altul Vadim Tudor a fost colaborator al Securităţii, dacă nu ca informator, cel puţin ca agent de influenţă.

• **Lucian Pintilie recunoaşte** în cartea sa recent apărută, „Bricabrac", că, timp de câteva săptămâni, a fost informator al Securităţii, dar că „în 1951 s-a rupt definitiv relaţia mea Securitatea".

• **Din dosarul Tudor Bugnariu**, intelectual clujean marxist, fost decan al Facultăţii de Filozofie din Bucureşti, soţul fiicei lui Lucian Blaga, rezultă că pictorul Raul Şorban, secretar ştiinţific şi şef de catedră la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu" din Bucureşti, a fost informator al Securităţii, autor a numeroase note informative şi raportări despre Tudor Bugnariu şi familia acestuia. Cum era de aşteptat, Raul Şorban nu recunoaşte colaborarea cu Securitatea şi afirmă într-un interviu din *Evenimentul zilei* că nu „are încredere în această instituţie care se ocupă de dosarele fostei Securităţi".

• **La întâlnirea *României literare*** din 26 noiembrie, s-au făcut precizări despre colaborarea cu Securitatea a unor scriitori şi politicieni. Astfel, H. R. Patapievici a prezentat documente din care rezultă că Şt. Augustin Doinaş a semnat un angajament de colaborare cu Securitatea în 1958, cu o zi înainte de a ieşi din închisoare, unde a stat un an pentru „omisiune de denunţ". Angajamentul a încetat în 1984, timp în care, din cauza informaţiilor sale, au intrat în puşcărie Haralambie Grămescu şi Ion Negoiţescu. Gheorghe Onişoru a arătat că dosarul de informator al lui Mircea Ionescu-Quintus este unul foarte încărcat şi că hotărârea judecătorească de exonerare a faptului de a fi fost informatorul Securităţii s-a dat pe motive procedurale. Vorbitorii au arătat că S.R.I. face publice cu precădere dosarele de informatori ale celor din opoziţie, menţinând la secret pe cele care îi privesc pe cei din partidul de guvernământ.

• **Reprezentanţii P.S.D.** în Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii lipsesc de la serviciu de peste un an, blocându-i activitatea prin lipsa de cvorum pe care o provoacă. Ceilalţi membri ai Colegiului au hotărât blocarea salariului celor trei, salariu ce se ridica la peste 20 milioane lei, iar cei trei absenţi au contestat în instanţă această hotărâre. Surprinzător, Curtea de Apel a decis în favoarea reclamanţilor, statuând astfel că cei ce nu vin la serviciu timp de un an au drept la salariu şi în continuare, un precedent de pomină în justiţia română.

Aşa se aplică legea în ţara românească.

• **Atitudinea premierului faţă de C.N.S.A.S.** a fost fluctuantă în ultimul an. Către sfârşitul anului trecut Năstase afirma că C.N.S.A.S. „luptă cu trecutul, iar dezgroparea de morminte nu foloseşte la nimic" şi îi ironiza activitatea vorbind despre „sute de persoane care ling dosare". Cu trei luni în urmă, Năstase schimba placa, spunând despre acelaşi C.N.S.A.S. că decizia acestuia de a publica lista cu ofiţerii care au făcut poliţie politică este „un eveniment pozitiv, care trebuie apreciat şi încurajat... Este o datorie de onoare pentru noi să sprijinim eforturile C.N.S.A.S. în direcţia cercetării şi clarificării trecutului comunist". Cu câteva zile în urmă, acelaşi Năstase schimbă calimera, afirmând: „Noi nu mai ştim acum în ce dosare se uită C.N.S.A.S., dosare filtrate, dosare care au fost pierdute la Berevoieşti sau nu". Ce se poate înţelege din voltele pe care le execută primul ministru? Andrei Pleşu înţelege din desele schimbări ale primului-ministru, care de altfel rămân fără urmări, că „dacă eşti responsabil politic de nivel înalt şi declari un anume lucru, iar pe urmă nu se întâmplă nimic, lucrul cel mai mic care se poate spune e că eşti lipsit de onoare".

• **B.B.C. se restructurează**, disponibilizându-l pe Traian Ungureanu, un redactor apreciat şi un critic fără menajamente al actualei puteri de la Bucureşti. Întrucât această disponibilizare pare a fi urmarea unei bunăvoinţe faţă de guvernanţii P.S.D. indusă B.B.C. de către administraţia Tony Blair, reuşita nu s-a lăsat aşteptată; şase angajaţi ai B.B.C. de la Bucureşti şi-au dat demisia în semn de protest, iar mediile de informare independente din ţară au protestat împotriva acestei măsuri. Audienţa B.B.C. a scăzut cu 25%, iar protestele ascultătorilor din ţară nu au fost transmise la rubrica „Răspuns la scrisori".

• **Radio Europa Liberă** îşi va înceta emisia, la sfârşitul anului, în şapte limbi central şi sud-est europene, printre care şi limba română, în conformitate cu propunerea de buget formulată de Casa Albă. Aceasta reflectă dezinteresul faţă de România al administraţiei americane, care este mulţumită de prestaţia guvernului român şi nu este deranjată de politica P.S.D. care era criticată în emisiunile Europei Libere.

Interesant este că se renunţă şi la difuzarea „Orei Moldovei", care avea o atitudine critică faţă de regimul de la Chişinău. Se pare că nici administraţia comunistă din Moldova nu deranjează administraţia americană.

Este verificarea teoriei că, în politică, sunt determinante nu ideologia ci interesele; care or fi acelea în ceea ce priveşte România şi Republica Moldova?

• **Sondajul de opinie CURS** efectuat în octombrie indică:

– în alegerile parlamentare, P.S.D. ar fi obţinut 43%, Alianţa P.N.L.–P.D. 30%;

– pentru preşedinţie, Adrian Năstase ar fi obţinut 30%, urmat de Theodor Stolojan, Ion Iliescu, Vadim Tudor, Traian Băsescu, Mircea Geoană şi Emil Constantinescu;

– încrederea în oamenii politici este în ordinea: Ion Iliescu, Adrian Năstase, Theodor Stolojan şi Traian Băsescu.

• **Sondajul IMAS** efectuat între 4 şi 11 noiembrie arată:

– rezultatul alegerilor parlamentare ar fi P.S.D. 50,5%, Alianţa P.N.L.–P.D. 27,4%, P.R.M. 13,3%, U.D.M.R. 4,9%;

– în topul oamenilor politici conduce Mircea Geoană, ceea ce face ca sondajul să fie puţin credibil.

• **Românii din Valea Timocului** au dificultăţi de afirmare, după cum arată Grozdana Blagojevici, purtătoarea de cuvânt a Asociaţiei pentru cultura vlahilor-românilor din Serbia «Ariadnae Filum». Astfel, pe geamurile sediului Asociaţiei din oraşul Bor au fost desenate graffiti antiromâneşti, iar pe zidurile unor case din aceeaşi localitate s-a scris «Moarte românilor». Ancheta poliţiei n-a dat rezultate.

O amintire de Crăciun

A fost Crăciunul cel mai sărbătoresc și mai important din viața mea. Dacă ar trebui să aleg cea mai mare sărbătoare pe care am trăit-o, aș alege două: acest Crăciun... și probabil revelionul anului 2000. Pentru că la acel revelion am visat încă de când eram copil. Mă întrebam mereu dacă voi trăi destul de mult ca să apuc schimbarea mileniului. Dar asta e altă poveste.

Să ne întoarcem la *acel* Crăciun.

Era acum 14 ani. Dacă stăm să ne gândim bine, săptămâna dinaintea acelui Crăciun a început urât. O vreme nefirească, prea caldă, ca de martie. O apăsare nefirească, mai grea ca oricând. Luni au început șoaptele. Toată lumea asculta posturile interzise. Unii aveau rude sau prieteni la Timișoara. Toți șopteam. Atât.

Marți am fost adunați la ședințe de partid deschise. Vă mai amintiți ședințele de partid deschis-obligatorii? Politrucii de serviciu, cu mutre prelungi și cu expresii sibilinice, ne-au adresat amenințări cât se poate de clare, diseminate printre informații cât se poate de voalate. Dacă n-am fi știut ce se întâmplă, n-am fi înțeles nimic. Dar știam. Totuși, sufletele noastre erau lipsite de speranță. Prea mulți ani grei ca plumbul striviseră orice mugure de nădejde. Toți tăceam. Atât.

Miercuri m-am dus la o prietenă să-i spun la mulți ani de ziua ei. Eram împreună cu altă prietenă. Între prieteni, vorbeam. La Timișoara mureau oameni pe străzi. Clocotul din capul meu a dat o clipă pe dinafară și am spus: Uite, eu fac acum o placardă cu *Jos Ceaușescu* și ies cu ea pe stradă. Veniți cu mine? Una dintre prietene a tăcut. Cealaltă a zis: Să iasă cei care n-au copii. Eu am un băiat. Trebuie să trăiesc. Am răbufnit: Pentru voi, ăștia care nu vreți să ieșiți în stradă pentru că aveți copii, o să iasă și o să moară copiii voștri. Dar de fapt nu credeam că va fi așa. Am fost un bun profet, fără să știu. Seara, la televizor au apărut Ceaușescu și femeia lui. Și Dincă. Cel poreclit „Te leagă". Stăteau acolo, în fața noastră, ca un *memento mori*. Funebri. Țepeni. Erau deja morți. Dar nici ei, nici noi nu știam. M-am uitat la ei cu luare-aminte și am simțit că mă scufund într-un întuneric fără sfârșit. Nu mi-a trecut prin cap că nicicând întunericul nu e mai profund decât înaintea zorilor. Poporul care a născocit acest dicton nu și-a pierdut niciodată ultima speranță. Eu mi-o pierdusem.

Joi, dis-de-dimineață, am plecat să fac de gardă la școală. Așa ne anunțaseră la ultima ședință de partid deschisă, că trebuie să fim vigilenți și să păzim bunurile poporului. La bunul poporului era frig și nu aveam curent electric la priză. Din fericire, telefonul funcționa. Clănțăneam de frig, împreună cu o colegă, și șopteam. Puțin după ora zece, a telefonat soțul meu. Era acasă, bolnav. E un om tare, dar atunci plângea. Mi-a spus: A apărut la televizor Ceaușescu, la miting, vorbea, s-a auzit deodată o pocnitură și emisiunea s-a întrerupt. Au mai dat doar câteva cadre cu mulțimea, dar am impresia că erau înregistrări.

Era 21 decembrie. Când zaci demult în fundul mormântului și cineva îți dă a înțelege că s-ar putea să scapi, nu crezi. E omenesc. Am rămas acolo, în școala goală și glacială, ciulind urechile și tresărind nervos la fiecare foșnet. De departe, din oraș, se auzea un zgomot stins, greu de interpretat. A telefonat directorul, un om cumsecade: Deseară, când te duci acasă, să n-o iei prin centru. De ce? Uite-așa, s-o iei pe ocolite. Știa că am venit cu mașina. Dacia națională. A telefonat din nou soțul meu: Deseară, când vii acasă, să o duci întâi pe colega ta acasă. Bine. Locuia în Pantelimon. Am dus-o acasă. Pe drumul de întoarcere, am fost catapultată în viața următoare. Dinspre centru spre periferie veneau în marș grupuri de muncitori, scandând: *Jos Ceaușescu, Jos Ceaușescu.* M-a lovit un soi de nebunie și am ieșit jumătate prin geamul mașinii, cu mâna înfiptă în claxon și zbierând: Bravo, băieți, jos cu el! Oamenii au strigat: *Vino cu noi, vino cu noi!* Dar nu i-am ascultat, m-am dus acasă, mi-am luat jumătatea și am pornit pe străzi. Am luat-o din Piața Romană în jos pe bulevard, printre TAB-uri și cordoane de soldați, cu fețe inexpresive și cu armele pregătite. De la Scala încolo, ne-au oprit, nu mai era voie. Vuietul Pieței Universității se auzea distinct, chemător. Am ocolit prin spate, ne-am furișat prin străduțe, ne-am cățărat pe postamentul din spatele Teatrului Național și am ajuns în piață. Atunci a început Crăciunul. Noi, toți cei din piață eram Iisuși și Maici sfinte și crai de la răsărit, și păstori, și oițe, iar deasupra pieței sclipea ca o stea libertatea. Pe zidurile Universității strălucea inscripția *Jos cizmarul, jos analfabeta*, condamnare la fel de irevocabilă ca și Mane, Thekel, Phares. Am scăpat cu viață de-acolo. Am avut noroc. Mult mult mult decât alții. După aceea, am avut bun-simț. Tot mult mai mult decât alții, care au petrecut revoluția ascunși sub pat și acum au carnet de revoluționar. Noi nu avem. Avem altceva, mult mai prețios.

Am ajuns acasă mult după miezul nopții, împreună cu doi prieteni pe care i-am luat pe drum. N-am dormit. Au plecat când s-a luminat de ziuă. Am ațipit iepurește. Peste câteva ceasuri, prietenii s-au întors: Gata. S-a terminat. Ceaușescu a fugit cu elicopterul de pe Comitetul Central, steaua roșie a fost dată jos de pe clădire. S-a terminat. Am pornit pe străzi. Strălucea un soare cald de primăvară, nu mai era Crăciun, era Paștele. Jumătate din locuitorii Bucureștilor erau pe străzile din centru, sărbătorindu-și învierea. Ca orice miracol, n-a durat. După prânz, a apărut pe micile ecrane eșalonul 2. Autointitulat Frontul Salvării Naționale. O voce, obișnuită să dea comenzi și să țină discursuri, ne-a informat că „ei numai au trădat idealurile comunismului". Spre seară, scenariul s-a dezlănțuit: muniție de război, morți, palatul regal incendiat, biblioteca universitară la fel. Mă uitam la palat și boceam după tablourile de preț, rămase moștenire de la „exploatatori". Mai există zâne. Am aflat mai târziu că o doamnă care lucra la muzeu le-a desprins de pe pereți și le-a pus la adăpost.

Sâmbătă s-a făcut iarnă. Din cerul mohorât au început să curgă fulgi. Prin metrou, difuzoarele chemau populația la o manifestație împotriva comunismului. Eșalonul 2 a scos-o din mânecă pe Doina Cornea, simbolul disidenței anticomuniste, și a păcălit-o să apară la televizor și să îndemne oamenii să nu mai facă nici o manifestație: să lase noile „autorități" să lucreze. Ele lucrau. Teroriștii „trăgeau din toate pozițiile". Pe stradă nu era nici țipenie. Gloanțele zburau, mai dese decât fulgii. Stăteam lipiți de televizor. Știrile contradictorii fulgerau pe ecran. Armata e cu noi. Ceaușescu a fost prins. N-a fost prins. A fost văzut. Nu era el. Teroriștii omoară din umbră. Patru teroriști au fost prinși și uciși. Nu erau teroriști, erau soldați. Armata e cu noi. Armata trage-n noi. Veniți să salvați Televiziunea. Veniți să muriți la Televiziune.

Duminică, iarna și-a intrat de-a binelea în drepturi. În cartier se trăgea. N-am putut ieși să luăm pâine. Poate că nici nu se adusese pâine, oricum. Am dat iama în congelator, la ultimele provizii, și am încropit o salată cu maioneză. Pe care am mâncat-o cu mămăligă. Era Ajunul Crăciunului. N-aveam brad. Afară, snopi de gloanțe desenau artificii pe cerul nopții. Pe micul ecran, un spectacol de circ tragic. Am petrecut noaptea sfântă în fața televizorului. La fel și prima zi de Crăciun. Ceaușescu a fost judecat. Ceaușescu a fost executat. Peste o oră vom difuza caseta. Peste încă o oră vom difuza caseta. Peste mai multe ore vom difuza caseta. Mâine vom difuza caseta. Nu există caseta. Uite caseta.

Crăciunul libertății noastre a fost, în sfârșit, mânjit de sângele înveninat al cizmarului fanfaron. Și al ciracei lui analfabete.

Din cer ningea cu daruri de iarnă, fulgi.

Viața se anunța plină de promisiuni stropite cu picuri mărunți de sânge nevinovat și vinovat.

Brucan avea să ne mintă cu cei 20 de ani.

Prietenii lui aveau să ne mintă cu mâncare și bani.

Mulți dintre noi aveau să-și vândă viitorul pe un pui ieftin și o lozincă și mai ieftină.

A fost cel mai important și mai sărbătoresc Crăciun din viața mea.

Silvia Colfescu

Cititorilor noștri

După 5 ani de existență, publicația noastră își suspendă apariția pe hârtie. Confruntată cu dificultăți redacționale, financiare și de difuzare, *Vremea* își va continua existența ca publicație electronică pe situl: www.edituravremea.ro.

Tirajul a scăzut brusc la începutul acestui an datorită dublării prețului, care nici așa nu acoperă cheltuielile tipografice.

În demersul nostru, nu am ținut seama de argumentul comercial; am încercat să promovăm idei și valori ale dreptei național-creștine, în respectul adevărului și în limita priceperii și posibilităților noastre. Vom continua pe aceeași cale, mulțumind celor care s-au ostenit la scrierea acestei foi.

VREMEA
dreptei național creștine

LISTA COLABORATORILOR REVISTEI *VREMEA DREPTEI NAȚIONAL-CREȘTINE*

(numerele 1-65: decembrie 1998 – decembrie 2003)

Lista alfabetică de mai jos cuprinde numai numele celor care au semnat articole în *Vremea*, sau care ne-au dat personal îngăduința de a le prelua/traduce materiale apărute în alte publicații (din țară sau din străinătate). Sunt scrise cu *italice* pseudonimele, iar cu cu litere **îngroșate** au fost evidențiați cei ce au avut cea mai mare pondere în realizarea revistei. Nu au fost incluse în această listă numele celor ale căror contribuții au fost preluate, fără accept direct, din alte surse (volume sau periodice, mai vechi sau mai voi, din țară sau din străinătate), nici numele celor ce n-au semnat decât „drepturi la replică".

Aramă, Ion: nr. 2, 3, 4, 5, 6, 10, 11, 13, 14, 15, 29
Barna, Horia: nr. 1
Burdulea, Traian: nr. 57
Căpraru, Ion: nr. 2
Cioculescu, Barbu: nr. 27, 28, 33, 35, 41
Cioleu, Emil: nr. 39
Codrescu, Răzvan: nr. 1, 2, 3, 6, 29, 30, 31, 32, 49, 54
Colfescu, Silvia: nr. 6, 7, 65
Crăciun, Nicolae: nr. 3, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 22, 23, 26, 35, 49, 50, 55, 56, 62
Creangă, Mihai: nr. 54
Dumitrescu-Ottiger, Dan: nr. 30
Henegariu, Nicolae: numerele 1-65
Ionescu, Adrian: nr. 33
Manu, Șerban: nr. 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 16, 18, 20, 25, 26
Marinescu, Aurel Sergiu: nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 30, 31, 32, 33, 36, 38, 39, 41, 42, 43, 44, 47, 48, 49, 50, 51, 53, 55, 56, 57, 63, 65
Minea, Grigore: nr. 14
Olaru, Petre: nr. 9
Popescu, Ion: nr. 33
Portocală, Radu: nr. 5
Prelipceanu, Nicolae: nr. 1
Stănescu, Mircea: nr. 59
Ștefănescu, Bogdan: nr. 1
Telegrafist: numerele 9-65
Tomescu, Corneliu: nr. 29, 58
Tomuța, Octavian: nr. 3, 7
Varlam, Ion: nr. 37
Vălenaș, Liviu: nr. 32, 42, 44, 47, 51, 59

Editor: **Editura Vremea**, Registrul Comerțului, nr. 40/3296/1991
Adresa: Str. Constantin Daniel nr. 14, Sector 1 București.
Cod poștal: 71121
Telefon: 3358131; fax: 3110219
e-mail: vremea@fx. ro
http://www.edituravremea.ro
Directorul publicației:
Nicolae Henegariu
Redactori: **Silvia Colfescu**
Maria Giugariu
Corneliu Tomescu
Corespondenți externi:
Aurel Sergiu Marinescu (New York)
Liviu Vălenaș (Nürnberg)
Secretariat: **Silvia Voinea**
Tiparul: **S.C. Tipografia FED**
ISSN – 1454-2579

ANUNȚ IMPORTANT
Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

vremea@fx.ro